

[Nør Christensen]

samfundet, hvis forsvarsmekanisme da automatisk må træde i funktion.

Det er næsten urimeligt at sætte politiet til det, som jeg før kaldte det »beskidte« arbejde, når man samtidig forlanger, at politiets hænder skal være helt renvaskede. Det er faktisk arbejde, som vi politikere har ansvaret for bliver udført. Hvor længe forestiller man sig egentlig, at politiet vil påtage sig det arbejde, når politiet ikke føler den tilstrækkelige opbakning fra politisk hold? Statsministerens tale har belært mig om, at i hvert fald socialdemokratiet vil bakke op bag politiet og stå bag politiet. Centrum-demokraterne ønsker at slå fast, at den personlige beskyttelse af hver enkelt polititjenestemand skal være så effektiv som mulig. Vi støtter alle bevillinger i så henseende, og vi ønsker at slå fast, at en optrapning af husbesættelserne absolut er uønskelig.

(Kort bemærkning).

Wilhjelm (VS):

Kan jeg have været uopmærksom, eller kan det virkelig være rigtigt, at hr. Nør Christensen i dag glemte at fortælle, hvor mange år det er, han har været i korpset? Jeg synes, det ville være en skam, for det er da interessant at vide, hvor længe man er on. at opnå den indstilling, som hr. Nør Christensen har, og som han jo tidligere har sagt skyldes hans erfaringer i korpset.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ja, det er jo en oplevelse, hver gang hr. Nør Christensen skal give udtryk for sin opfattelse af politiets arbejde og samfundet. Efter at have hørt hr. Nør Christensen må jeg jo revidere adskilligt, og jeg kan da sige, at på baggrund af hr. Nør Christensens indlæg her må fremskridtspartiet nærmest betragtes som yderliggående venstreorienteret.

Nu er det altid svært at vide, hvad der egentlig er hensigten hos forespørgere, når de vælger en bestemt formulering af deres forespørgsel, men jeg tager mit udgangspunkt i de ord, der er brugt. Jeg ved ikke, om det egentlig var hensigten med at vælge de ord fra fremskridtspartiets side, men jeg tager udgangspunkt i ordene: hvad kan man gøre for at hindre en fortsat optrapning af unges husbesættelser og voldshandlinger mod politiet? Jeg skal først komme med nogle ganske

få indledende betragtninger og derefter sige, hvordan vi fra radikal side opfatter dette, hvad vi kan gøre for at hindre en optrapning.

Mine indledende betragtninger skal være, at det er overgreb mod gældende lov og ret, når unge foretager husbesættelser og med vold forsøger at hindre politiet i at rydde besatte huse. Det må der ikke være nogen tvivl om. Men når man så spørger, hvordan vi kan hindre en fortsat optrapning og måske få den til helt at bortfalde – det var jo det, vi skulle nå frem til – ja, så er svaret, at vi må fjerne årsagerne.

Det er først de banale tilskyndelser, der ligger i, at de unge må se på, at mange kommunalbestyrelser vælger at glemme, at kommunalbestyrelserne efter lovgivningen skal påse, at udlejningsejendomme ikke står tomme i mere end 6 uger, før ejeren anmelder dem til udlejning, hvis han ikke selv kan finde en lejer. Jeg skal se bort fra den banale tilskyndelse, der ligger i, at kommunale myndigheder opkøber ejendomme og ofte – for ofte – er længe om at træffe beslutning om, hvad der skal ske med de bygninger, de har købt. Det gælder f.eks. Abel Cathrine Stiftelsen i København, der lå ubenyttet hen i 6 år. Det gælder fabrikken på Silkeborgvej i Århus, hvor det tog kommunalbestyrelsen i Århus 4 år at beslutte sig til, hvad man ville bruge denne udmærkede, ret nye bygning til.

Men det er alt sammen banale tilskyndelser, det er ikke dér, de egentlige årsager til, at vi har disse husbesættelser og sammenstødene mellem politi og ungdom, ligger. De egentlige årsager er at finde i den uheldige tilstand, at mange unge i dag ikke får mulighed for en uddannelse eller får mulighed for at få et arbejde, at de ikke har egen bolig eller under den påtvungne fritid under arbejdsløsheden har et samlingssted. Det er årsagerne til, at vi ser disse sammenstød og disse husbesættelser. Efter radikal opfattelse er de eneste bodemidler derfor at fjerne årsagerne, og det er et krav, der retter sig såvel til regeringen som til os i folketinget og til de kommunale råd. Ingen af os kan melde hus forbi i disse forhold. Vi må tage fat på det. Vi må gøre noget for det.

Jeg håber, at de forhandlinger, der er i gang om martspakken, vil resultere i, at man ikke mindst koncentrerer sig om, at de unge må ud af disse uheldige forhold. Indtil det-